ពិធីបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌ

តាំងពីដើមរៀងមក ប្រជាជនកម្ពុជាតែងតែប្រារព្ធពិធីបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌនៅឯវត្តនានា ចាប់ពីថ្ងៃ១រោចន៍ ដល់ថ្ងៃទី១៥រោចន៍ នៃខែភទ្របទ ។ ពិធីបុណ្យនេះប្រព្រឹត្តទៅប្រហែលពីរសប្តាហ៍ ប៉ុន្តែចំពោះថ្ងៃបញ្ចប់គឺជាថ្ងៃដែលមានសារៈសំខាន់ជាងគេ ។ ព្រោះថាគ្រប់ៗគ្នានឹងរៀបចំម្ហូបអាហារ ផ្លែឈើ និងនំផ្សេង ដើម្បីយកទៅវត្ត ។ នៅឯវត្តយើងជួបជុំគ្នា និងប្រគេនចង្ហាន់ដល់ព្រះសង្ឃទាំងអស់គ្នា ។ បន្ទាប់មកព្រះសង្ឃក៏សូត្រធម៌ដើម្បីបញ្ជូនកុសលទាំងអស់នោះទៅដល់អ្នកដែលបានស្លាប់ទៅ ។

ប្រពៃណីទំនៀមទំលាប់ទាំងអស់នេះ យើងមិនដឹងថាកើតទេឡើងតាំងពីពេលណាច្បាស់លាស់នោះទេ ប៉ុន្តែយើងគ្រាន់តែដឹងថាពិធីភ្ជុំបិណ្ឌនេះមានសរសេរនៅក្នុងគម្ពីរជាច្រើនក្នុងពុទ្ធសាសនា ។ នៅក្នុងរឿងព្រេងនៃព្រះពុទ្ធសាសនា ពិធីបុណ្យនេះមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះពុទ្ធសាសនាមិនអាចកាត់ផ្តាច់បានទេឡើយ ។ នៅក្នុងរឿងព្រេងនោះគេតំណាលថាអ្នកដែលធ្វើអាក្រក់ នៅពេលស្លាប់ទៅនឹងក្លាយជាប្រេត ហើយតែងតែឃ្លាន ជានិច្ច និងគ្មានសំលៀកបំពាក់គ្របដណ្តប់ទេ មិនតែប៉ុណ្ណោះត្រូវជាប់ឃុំនៅស្ថាននរកទៀត ផង ។ គឺមានតែនៅថ្ងៃភ្ជុំបិណ្ឌប៉ុណ្ណោះ ទើបពួកគេត្រូវបានដោះលែង ។ ដោយហេតុថានៅក្នុងខែភទ្របទនេះ ព្រះច័ន្ទងងឹតមិនមានពន្លឺទេ ហើយក៏កាន់តែងងឹតទៅៗជាលំដាប់ ទើបប្រេតទាំងនោះអាចចេញស្វែងរកម្ហូបអាហារផ្សេងៗនៅឯវត្តដែលបងប្អូនញាតិសន្តានបាន ទៅ ។ ប្រសិនបើគេរកគ្រប់៧វត្តហើយ មិនឃើញមានបងប្អូនណាសែនអោយគេនោះទេ ពួកគេនឹងជេរដាក់ផ្តាសសារដល់ញាតិសន្តានគ្រប់រូបដែលនៅរស់ ។

ដោយមានជំនឿទាំងអស់នេះហើយ ទើបប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរគ្រប់ៗរូបបន្តប្រារព្ធពិធីបុណ្យនេះរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ ហើយជាពិសេសជាងនេះទៅទៀតនោះ ៩០% នៃប្រជាជនខ្មែរសុទ្ធតែជាអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ពួកគេតែងតែធ្វើអញ្ជឹង ដើម្បីរំលឹងសងគុណដល់បុព្វបុរសទាំងអស់ដែលបានស្លាប់ទៅនោះ ។

ជាសេចក្តីសន្និដ្ឋាន ពិធីបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌគឺជាប្រពៃណីទំនៀមទំលាប់ដ៏ល្អមួយនៃប្រទេស កម្ពុជា ។ វាបានធ្វើអោយប្រជាជនកម្ពុជា ធ្វើអ្វីៗដ៏មានសារៈសំខាន់សំរាប់បុព្វបុរសរបស់ខ្លួន

ហើយធ្វើអោយចិត្តរបស់ខ្លួនកាន់តែជ្រះថ្លាទៀតផង ។ ពួកគេនឹងមិនបំភ្លេចនូវអ្វីៗទាំងអស់នេះជារៀងរហូត ។